Ad til Da, skulde sætte sig et varigt Præg i en træg Intelligens eller indskrænkede Anskuelser. Det ansaas simpelthen for en Selvfølge, at for at Forbindelsen mellem to artsfremmede Sansegenstande som det sete og det hørte Bogstav kunde blive til én sammensmeltet og udelelig Forbindelse maatte Tiden og Lejligheden hertil beskæres den i rigeligt Maal. Men det indses ogsaa let, at Samvirken mellem to saa grundforskellige Ting, som Øjets Sanseerfaringer om Lysverdenen og den blinde Haands Sanseerfaringer i Følerummet, kræver paa lignende Maade sin nødvendige Vækstperiode, behøver sit barnlige Standpunkt, sin begrænsede Elementarundervisning. Og lige saa lidt som de 25 Bogstavers Forstaaelse er nogen uværdig Indledning til Verdensliteraturen, lige saa lidt er naturunderdanige Læreaar, i hvilke det, der ses og atter ses, lignes atter og atter med Haandens Færd, indtil Tilvirkningen af Kunstens Midler har fundet Sted, nogen uværdig Indgang til Kunstens Verden, eller blot en Indgang til et af dens Aflukker. Der maa derfra lade sig finde Vej ad enhver Kant i Kunstens Rige, naar det Punkt er naaet, da Intelligens og Vilje finder det praktiske Redskab færdigt til at lyde deres Bud og give meningsprægget Kunst. Der er da, for saa vidt, i det mindste ikke noget i Vejen for, at kvindelige Malere kan komme til at byde hvilkensomhelst Slags Kunst, som tænkes kan, kan blive Idealister og Naturalister, Koloristér og Fortællere, Impressionister og Symbolister o. s. v.

Hvis vi nu skulde sige, i hvilken Retning vore Ønsker for den kvindelige Malerkunst maa gaa, saa kan Svaret naturligvis kun gives i stor Almindelighed. Det kan ikke ønskes, at Kvinderne fortrinsvis skal yde Kunst af den eller den Slags, thi vi ved ikke hvilken Kunst, der er den bedste, men tænker os, at Kvindekunst sikrest vil klare dette Spørgsmaal, naar kvindelige Udviklingsmuligheder forstyrres saa lidt som muligt af Ordenes Runer, kastede paa deres Vej. Ønskes, udtrykkelig ønskes, kan egentlig kun en eneste Ting, at kvindelige Malere maa have den Lykke at kunne holde sig deres Ideal efterretteligt, at de maa opnaa med Styrke og Myndighed gennem deres Haands Kunst at tolke deres eget *Grundsyn* for Menneskene.

Deres Grundsyn — ja, det Syn, som Lysverdenen aabenbarer for deres særlige Kvindeøje, blot meddele trofast og hensynsløst, hvad der for deres Synssans har klaret sig til Indtryk. Sit Synsredskabs Bygning har Kvinden tilfælles med Manden, men et Steds i dets usansede Forhold maa det